

ÖLÜLERİN RUHLARI

Joe Crews

Spirits of the Dead
Turkish translation

Telif hakkı © 2003, 2024
yazan Lu Ann Crews
Tüm hakları Saklıdır.

Yayımlayan:
Amazing Facts International
P.O. Box 1058
Roseville, CA 95746-8058
800-538-7275

www.AmazingFacts.org
www.AmazingFactsTürkiye.com

ÖLÜLERİN RUHLARI

Joe Crews

İçindekiler

1 ONLAR KONUŞUYOR VE DUYUYOR MU?	2
2 RUH ÖLEBİLİR	4
3 RUH TANRI'YA DÖNER	7
4 DOĞRU KİŞİLER NE ZAMAN ÖDÜLLENDİRİLECEK?	14
5 ÖLÜM UYKUDUR	17
6 ÖLÜLER GERİ DÖNER Mİ?	23
7 DİRİLİŞTEKİ CEZA VE ÖDÜLLER	26
8 ÇARMIHTAK HIRSIZ	29

1 ONLAR KONUŞUYOR VE DUYUYOR MU?

Rus bilim adamı Aleksandr Bogomolets bir keresinde bir erkeğin en az 150 yaşına kadar yaşaması gerektiğini söylemiştir. Hatta vücudun bağ dokularının yaşlanma sürecini geciktirmek üzere tasarlanmış bir serum dâhi hazırlamıştı. Maalesef, bilgili doktor 64 yaşında, kendisi ve tüm insanlık için belirlediği hedeften 86 yıl önce öldü ve biz hâlâ yaşam ve ölümün gizemlerini anlayabilmiş değiliz.

Henüz hiç kimse gençlik pınarını keşfedemedi ve hiç kimse ölüm perdesinden geçip geri dönerek bize diğer tarafın nasıl bir yer olduğunu anlatmadı. Bu konuda sahip olduğumuz tek gerçek bilgi Tanrı'nın yüce kitabı Kutsal Kitap'ta bulunmaktadır. Burada çağlar boyunca erkeklerin ve kadınların yüreklerini rahatsız etmiş olan soruların yanıtları açıklanmaktadır. İnsan duygusunun ve batıl inançların oluşturduğu tüm bulanıklığı delip geçen bu kitap, gelecekte korkanlar ve ölümden beş dakika sonra ruha ne olacağını merak edenler için tatmin edici bir güvence sağlamaktadır.

Bu konuya giriş yapmak için büyük ve temel bir sorunun cevabını bulmalıyız. Eğer bu soruya

doğru yanıt verebilirsek, ölüm ve ruhla ilgili diğer tüm sorular güneşte açan çiçekler gibi aydınlığa kavuşacaktır. Gerçekten önemli olan konu şudur: İnsan ne tür bir doğaya sahiptir? Tanrı insanı nasıl yaratmıştır? Ölümlü bir doğaya mı yoksa ölümsüz bir doğaya mı sahiptir? Sözlüğe göre “ölümlü” kelimesi “ölüme tâbi”, “ölümsüz” kelimesi ise “ölüme tâbi olmayan” anlamına gelmektedir. Basitçe ifade edecek olursak, Tanrı'nın insanı ölecek bir doğayla mı yoksa sonsuz bir yaşam gücüyle mi yarattığını soruyoruz.

Bu önemli sorunun yanıtı Eyüp 4:17'de bulunur: “Tanrı karşısında insan [ölümlü] doğru olabilir mi? Kendisini yaratanın karşısında temiz çıkabilir mi?” İşte aradığımız sözcük! İnsan ölümlüdür. Ölüme tâbidir. Tanrı onu bozulma ve ölme kapasitesi olmaksızın yaratmamıştır. Gerçek şu ki, yalnızca Tanrı sonsuz varoluş gücüne sahiptir. Ölümsüz olan O'dur ve bu sözcük Kutsal Kitap'ta sadece Tanrı için kullanılır. “Onur ve yücelik sonsuzlara dek bütün çağların Kralı, ölümsüz ve görünmez tek Tanrı'nın olsun! Amen.” (1. Timoteos 1:17).

İnsan soyu doğal bir ölümsüzlükle donatılmamıştır. Tanrı'nın Sözü bize sadece Tanrı'nın böyle bir doğaya sahip olduğunun teminatını verir. O hayatın yazarı, tüm varoluşun büyük kaynağıdır. Evrendeki diğer tüm yaşamlar O'ndan türemiştir. “Kutsal ve tek Hükümdar, kralların Kralı, efendilerin

Efendisi, ölümsüzlüğün tek sahibi, yaklaşılmaz ışıktaki yaşayan, hiçbir insanın görmediği ve göremeyeceği Tanrı, Mesih'i belirlenen zamanda ortaya çıkaracaktır. Onur ve kudret sonsuza dek O'nun olsun! Amen" (1. Timoteos 6:15, 16).

Bu noktada birisi ölümsüzlük konusuyla ilgili başka bir soru sorabilir. İnsanın ölümlü bir bedene sahip olması ancak etten bir tapınakta yaşayan ölümsüz bir ruha sahip olması mümkün müdür? Belki de "gerçek" olan beden değil, ölümlü bedenin içinde yaşayan ölümsüz ruhtur. Bu nokta üzerinde fazla kafa yormamıza gerek yoktur, çünkü Kutsal Kitap'ta yer alan bir dizi metin bu konuyu açıklığa kavuşturmaktadır.

2 RUH ÖLEBİLİR

Tanrı peygamberi aracılığıyla şöyle demiştir: "Her yaşayan can benimdir. Babanın canı da çocuğun canı da benimdir. Ölecek olan, günah işleyen candır" (Hezekiel 18:4). Burada "can" ifadesi ruh ile eşanlamlı kullanılmıştır. Bu, ruhun doğası gereği asla ölümsüz olmadığını, aksi takdirde ölümü tecrübe edemeyeceğini kesin bir şekilde ortaya koymaktadır. "Ölümsüz" kelimesi "ölüme tâbi olmayan" anlamına geldiğinden, doğuştan

ölümsüzlüğe sahip olan bir ruh veya can için ölüm söz konusu olamaz. En az on başka ayet de aynı şeyi teyit etmektedir: yani ruh doğası gereği ölümsüz değildir.

Büyük Efendimiz olan Öğretmen İsa, Matta 10:28'de ruhun ölebileceğini beyan etmiştir. "Bedeni öldüren, ama canı öldüremeyenlerden korkmayın. Canı da bedeni de cehennemde mahvedebilen Tanrı'dan korkun." Bu açık ifadeyle Mesih bu konuyu tüm soruların ötesine taşımaktadır. Ruh yani can ölebilmektedir ve cehennem ateşinde ölecektir. Bu nedenle, ruh doğası gereği ölümsüz olamaz.

Bu pek çok insan için şok edicidir. Geleneksel tutum bunun tam tersi olmuştur. Kutsal Kitap'ta "can" ve "ruh" kelimelerinin geçtiği 1700 yerin tamamında bir kez bile ölümsüz ya da ölmez olduklarından söz edilmemiş olması ne kadar da üzücüdür.

O hâlde bu öğreti nereden çıkmıştır? Çoğumuz çocukluğumuzun ilk yıllarından itibaren "hiç ölmeyen ruh" hakkında bir şeyler duymuşuzdur. Kesin olan bir şey varsa, o da bu öğretinin Kutsal Yazılar'dan gelmediğidir. Gerçek şu ki, doğrudan doğruya putperest gelenek ve mitolojilerinden gelmiştir. Antik Çin'deki atalara tapınma ruhun ölmediği inancına dayanıyordu. Mısır piramit hiyeroglifleri, doğal olarak ölümsüz bir ruh doktrininin güneş tanrısına tapınmalarının temelini oluşturduğunu

ortaya koymaktadır. Yıllarca yaşadığım Hindistan'da Hindular ruhun reenkarnasyonuna ve göçüne kuvvetle inanırlar. En katı Afrika vudu (voodoo) ayinleri ölümsüz ruh kavramı etrafında şekillenmiştir.

Hıristiyanlığın Kutsal Kitabı'nda böyle bir öğretiyi destekleyen tek bir yazı bile yoktur; bununla birlikte, Söz bize bu öğretinin nasıl başladığını ve bu konudaki ilk vaazı kimin verdiğini anlatır. Yaratılış 3:1-4'ü okuyun: “Efendimiz olan Tanrı'nın yarattığı yabanıl hayvanların en kurnazı yılandı. Yılan kadına, ‘Tanrı gerçekten, ‘Bahçedeki ağaçların hiçbirinin meyvesini yemeyin’ dedi mi?’ diye sordu. Kadın, ‘Bahçedeki ağaçların meyvelerinden yiyebiliriz’ diye yanıtladı, ‘Ama Tanrı, ‘Bahçenin ortasındaki ağacın meyvesini yemeyin, ona dokunmayın; yoksa ölürsünüz’ dedi.’ Yılan, ‘Kesinlikle ölmezsiniz’ dedi.”

Lütfen dikkat edin, burada bazıları Tanrı'yla aynı fikirde değildi. Yaratıcı günahın ölüm getireceğini bildirmişti, ama şeytan bunun tam tersini söylemişti: “Kesinlikle ölmezsiniz.” Bugüne kadar söylenmiş ilk büyük yalan buydu ve bunu söyleyen kişi o zamandan beri bu yalanı sürdürmeye çalışmaktadır. Doğal ölümsüzlükle ilgili bu orijinal vaaz, yıllar boyunca, genellikle daha iyi bilmesi gereken vaizler ve teologlar tarafından birçok kez tekrarlandı. Birkaç yıl önce Reader's Digest dergisinde Amerika'nın en popüler Protestan vaizlerinden birinin “Ölüm Yoktur” başlıklı

bir makalesi yayınlandı. Bu büyük vaiz, büyük saptırıcının Havva'ya söylediği şeyin tam olarak aynısını söylüyordu: “Gerçekte asla ölmezsiniz. Ölüm gibi görünse de aslında yaşamaya devam edersiniz ve sonrasında daha önce bildiklerinizden daha fazlasını bilirsiniz.”

Bu öğreti tehlikeli olabilir mi? Aslında, yanlış bir ifadeyi yaymaktan çok daha fazlasını içerir. Bu şeytanca öğretinin sonuçları çok geniş kapsamlı ve ebedîdir. Milyonlarca kişi, insanın doğası hakkındaki gerçeği anlamadıkları için kaybolup gidecektir. Burada söz konusu olan saptırma, yaşamı karanlık ile doldurabilecek ve şeytanın gerçek kontrolünü sağlayabilecek bir kapı açmaktadır. Bu sinsi tehlikeye karşı sahip olacağımız tek koruma ölüm ve ruh hakkındaki gerçeği bilmektir.

3 RUH TANRI'YA DÖNER

Ölümün ilhamla yazılmış en açık ve özlü tanımını Süleyman tarafından yapılmıştır: “Toprak geldiği yere dönmeden, ruh onu veren Tanrı'ya dönmeden [önce], seni yaratana anımsa” (Vaiz 12:7).

“Dönmek” kelimesi hemen dikkatimizi çeker. Ölümden sonra her şey geldiği yere geri dönüyor

gibi görünür. Toprak geldiği yere, ruh da onu veren Tanrı'ya geri döner. Yani anlayacağınız, ölüm yaratılışın tam tersidir.

Bedensel çürüme ve ayrışma sürecini gözümüzde canlandırmak bizim için kolaydır. Şunu çok iyi anlıyoruz ki, bedenin fiziksel bileşenleri toprakla aynıdır. Beden gömülünce, Yaratıcı'nın ilk başta onu aldığı toprağın kimyasal elementlerine karışır, eski hâline döner.

Peki ya Tanrı'ya geri dönen ruha ne demeli? Bunu anlamak o kadar kolay değildir. Dünyada bunu insan bilgeliğiyle açıklayabilecek hiç kimse yoktur. Bununla birlikte, Kutsal Kitap'taki birçok ayet bu önemli noktaya ışık tutar. Yakup şöyle yazmıştır: “Ruhuz beden nasıl ölüyse, eylemsiz inanç da ölüdür” (Yakup 2:26). “Ruh” sözcüğünün “soluk” anlamında bir kenar notu vardır. Bu çok önemlidir. Grekçedeki asıl kök sözcük “soluk” ya da “hava” anlamına gelen “*pneuma*” dır. Türkçe anlamı zatürre olan İngilizce kelime “*pneumonia*” bundan türemiştir çünkü bu bir akciğer ya da nefes hastalığıdır. Türkçe anlamı “şişirilmiş lastik” olan İngilizce kelime “*pneumatic tires*” da *pneuma*’dan türemiştir, çünkü içlerinde hava vardır. Ancak yine aynı Yunanca sözcük olan “*pneuma*” nın başka bir anlamı daha vardır. “Ruh” anlamına gelir. Örneğin, “Kutsal Ruh” için kullanılan Yunanca ifade “*Hagios*

pneumatos” dur ve “Kutsal Soluk” ya da “Kutsal Ruh” anlamına gelmektedir.

Bu bizi çok ilginç bir sonuca götürüyor. Kutsal Kitap’ta “nefes”, “soluk” ve “ruh” sözcükleri sıklıkla birbirlerinin yerine kullanılmıştır. Eyüp şöyle demiştir: “İçimde yaşam belirtisi olduğu sürece, Tanrı’nın soluğu burnumda olduğu sürece” (Eyüp 27:3). Eyüp’ün “soluk” ve “ruh” kelimelerini birbirlerinin yerine kullandığını anlamak için üstün zekalı olmaya gerek yok. İnsanın burun deliklerinde yalnızca soluk vardır. Aslında, yaratılış esnasında Tanrı’nın insanların burun deliklerine üflediği şey de budur. “EFENDİ, Âdem’i topraktan yarattı ve burnuna yaşam soluğunu üfledi. Böylece Âdem yaşayan varlık oldu” (Yaratılış 2:7).

İşte şimdi tablo netleşmeye başlıyor. Süleyman Tanrı’ya dönen ruhu tanımlarken, soluktan söz ediyor olmalıydı, çünkü başlangıçta Tanrı’nın verdiği şey oydu ve bu nedenle, şimdi onu veren Kişi’ye “geri dönebilecek” tek şey de oydu. Yaratılış 7:22’de yaşayan tüm canlılardan “soluk alan bütün canlılar” diye söz edilir.

Mezmurlar ölümü şu sözlerle tanımlar: “Yüzünü gizleyince dehşete kapılırlar, soluklarını kesince ölüp toprak olurlar. Ruhun’u gönderince var olurlar, yeryüzüne yeni yaşam verirsin” (Mezmurlar 104:29, 30).

Burada sıralama tersine çevrilmiştir ve ölümlerle birlikte solukları Tanrı'ya geri döner. Süleyman ruhun Tanrı'ya döndüğünü söylemiştir. Tanrı burada yaratmak üzere ruh verir, fakat Yaratılış Kitabı, Tanrı'nın yaratmak üzere soluk verdiğini söyler. Bu durum sadece iki sözcüğün birbirinin yerine kullanıldığını ve aynı anlama geldiğini anladığımızda mantıklı gelmektedir.

Lütfen dikkat edin, bu “yaşam ruhu” kesinlikle Kutsal Ruh'la aynı şey değildir, “yaşam soluğu” da soluduğumuz normal havayla aynı değildir. Bu soluk ya da ruh, bedeni işlevsel yapan özel ve hayat veren bir güçtür; Tanrı'nın, bir organizmayı canlandıran özel gücüdür. Yaratılış 2:7'yi tekrar okuyun ve yaratılış eylemini gözünüzde canlandırmaya çalışın. “EFENDİ Âdem'i topraktan yarattı ...” Bu konuda hiçbir zorluk çekmiyoruz. Mükemmel bir şekilde oluşmuş ve yaşam için gerekli unsurları içeren o ölü bedeni görebiliyoruz. Ama ortada bir yaşam yoktu. Kalp atışları yoktu. Kan oradaydı ama akılmıyordu. Beyin oradaydı ama düşünemiyordu.

Sonra Tanrı yarattığı bedene bir şey daha ekledi. “... burnuna yaşam soluğunu üfledi. Böylece Âdem yaşayan varlık oldu” (Yaratılış 2:7). Bu sözlerin önemini gözden kaçırmayın çünkü genellikle yanlış anlaşılırlar. Tanrı bedene bir ruh koymamıştır. Sadece tek bir şey eklemiştir: soluk ya da ruh. Daha

sonra, beden ve soluğun birleşmesinin bir sonucu olarak, insan bir can HÂLINE GELMİŞTİR.

Milyonlarca kişi, Tanrı'nın insanı yaratmak için bedene bir ruh koyduğu şeklindeki yanlış, geleneksel görüşü kabul etmiştir. Bu tamamen Hıristiyan olmayan tüm dinlerin ortak, hatalı öğretisine dayanmaktadır. Kutsal Kitap'ta, şiirsel ya da alegorik kullanımlar dışında, ruh ya da can bedene girip çıkmaz; çünkü beden haricinde bağımsız bir varoluşa sahip değildir. Yunanca'da "yaşam" anlamına gelen "*psuche*" kelimesi Kutsal Kitap'ın Kral James Versiyonu'nda bazen "ruh" olarak tercüme edildiğinden, bazıları yanlış sonuçlara varmıştır; ancak bunun tek nedeni "ruh" kelimesine yanlış bir anlam yüklemeleridir. Milyonlarca kişiye ruhun doğal bir ölümsüzlüğe sahip olduğu öğretilmiştir ve bu kelimeyi her okuduklarında ya da duyduklarında tamamen yanlış ve Kutsal Kitap'a aykırı bir varsayımda bulunmaktadır. Kutsal Kitap'ta bir kez bile ruhla ilgili olarak ölümsüz ya da ölmeyen şeklinde bir ifade kullanılmamıştır.

Gerçek şu ki, can, Tanrı'nın bedene soluk ya da ruh katmasıyla ortaya çıkan bilinçli yaşamdır. Basit bir örnek bu gerçeği daha net görmemize yardımcı olacaktır. Bedenimizi bir lambaya benzetelim. Bu lambaya giden elektrik akımı Tanrı'nın bedene verdiği yaşam soluğunu temsil eder ve soluk

bedene katıldıktan sonra ışığın kendisi de insanın dönüştüğü ruhu temsil edecektir. Parlayan ışığa baktığımızda tamamlanan yaratılışın mükemmel bir temsilini görürüz. Şimdi düğmeye basıyoruz ve ışığı kapatıyoruz. Ne olmuştur sizce? Akım lambayı terk etmiştir, tıpkı nefesin ölümle bedeni terk etmesi gibi. Peki şimdi ışık nerede? Elektrik prizine mi girdi? Hayır, akım lambadan ayrıldıktan sonra basitçe varlığı sona ermiştir. O zaman şunu soralım: Soluk bedenden ayrıldığında can nerededir? Tanrı dirilişte yaşam soluğunu bedene geri verene kadar ortada can diye bir şey yoktur.

Ölümle birlikte her şeyin nasıl eski hâline “döndüğünü” keşfettiğimize göre, bu bize o kadar da garip gelmemelidir. İnsan yaratılmadan önce bedensiz bir şekilde mevcut değildi. Tanrı bedene soluğu eklemeyen önce ne bir kişilik ne de bilinçli duygular vardı. İşte o anda insan “yaşayan varlık” hâline gelmiştir. Eğer can bu birleşmenin bir sonucu olarak ortaya çıktıysa, bu can ne zaman sona erer? Elbette bu birliğin bozulmasıyla birlikte sona erecektir.

Diyelim ki önümüzde iki şey var: tahtalar ve çiviler. Bir çekiç alırız ve çivileri tahtalara çakarak bir kutu yaparız. Artık iki yerine üç şeyimiz var; tahtalarımız, çivilerimiz ve bir de kutumuz. Daha sonra çivileri dikkatlice yerinden söküp tahtaların

yanına koyarız. Tekrar, önümüzde sadece iki şey var: tahtalar ve çiviler. Kutuya ne oldu? Kutu yoktur, çünkü kutunun oluşması için iki şeyin birlikte olması gerekir.

Aynı şekilde Tanrı da iki şeyle başlamıştır: beden ve ruh. Tanrı onları bir araya getirdiğinde ise can “oldu” ki böylece var oldu, varlık hâline geldi. Bilge bir adam bize ölümle birlikte ruhun Tanrı’ya, bedeninin de toprağa döndüğünü söyler. Kutsal Kitap’ın hiçbir yerinde ruhun bedenden ayrıldığı ya da beden olmadan var olmaya devam ettiği yazmaz. Can ya da yaşam, bedende yaşayan Tanrı’nın gücü olmaksızın varlığını sürdüremez. Ölümle birlikte bu güç ortadan kalkar; ruh Tanrı’ya geri döner ve insanın durumu soluğun bedene katılmasından önceki hâliyle aynı olur. Bu da yaşam, bilinç ve kişilik olmadığı anlamına gelir.

Kutsal Kitap’ta hayvanlardan dâhi ruh ya da can olarak söz edilir, çünkü onlar da Tanrı’dan gelen aynı yaşam gücüne sahiptirler (Vahiy 16:3). Bilge bir kişi şöyle yazmıştır: “Çünkü insanların başına gelen hayvanların da başına geliyor. Aynı sonu paylaşıyorlar. Biri nasıl ölüyorsa, öbürü de öyle ölüyor. Hepsi aynı soluğu taşıyor. İnsanın hayvandan üstünlüğü yoktur. Çünkü her şey boş. İki de aynı yere gidiyor; topraktan gelmiş, toprağa dönüyor” (Vaiz 3:19, 20). Bu durum elbette ki insan

ve hayvanların aynı nihai amaca sahip oldukları anlamına gelmez. Tanrı'nın ahlâklı yaratıkları için bir diriliş ve yargı olacaktır, ancak ister insan ister hayvan olsun, yaşam yalnızca Tanrı'dan gelir ve bu yaşamdan Kutsal Kitap'ta genellikle can olarak söz edilir.

4 DOĞRU KİŞİLER NE ZAMAN ÖDÜLLENDİRİLECEK?

Bu bilgiler ışığında şimdi ölen kişiye gerçekte ne olduğunu görmeye hazırız. Petrus Pentikost günü verdiği vaazda, 1000 yıldan uzun bir süredir ölü olan Davut hakkında şu güçlü ifadeyi kullanmıştır: “Davut, kendisi göklere çıkmadığı hâlde ..” (Elçilerin İşleri 2:34). Şimdi bunu bir an için düşünün. Davut uzun zaman önce bu yaşamdan ayrılmıştı ve sık sık yoldan çıkmasına rağmen bağışlanma ve kurtuluş güvencesini almıştı. O hâlde ölümünden asırlar sonra bile neden cennetin mutluluğunu tadamıyordu? Petrus bu soruyu 29. ayette şöyle açıklar: “Kardeşler, size açıkça söyleyebilirim ki, büyük atamız Davut öldü, gömüldü, mezarı da bugüne dek yanı başımızda duruyor.”

İlham almış olan Petrus, Davut'un orada, mezarında olduğunu ve henüz göğe yükselmediğini söylemiştir. Ne kadar ilginç! Eğer, Tanrı'nın yüreğindeki adam ölümünden 1000 yıl sonra bile ödülünü almadıysa, o zamana kadar yaşamış ve ölmüş olan diğer tüm iyi insanlara ne olmuştu? Onlar da mezarlarında dinlenmekte ve diriliş için Tanrı'nın çağrısını beklemektedirler.

İsa kendi zamanındaki insanlara şu güvenceyi vermişti: "... Karşılığı sana, doğru kişiler dirildiği zaman verilecektir" (Luka 14:14). İsa yine şöyle demiştir: "İnsanoğlu, Babası'nın görkemi içinde melekleriyle gelecek ve herkese, yaptığığın karşılığını verecektir" (Matta 16:27). Burada hiçbir belirsizlik yoktur. İsa basit ve direkt bir dille, ikinci gelişinde diriliş gerçekleşene kadar hiç kimsenin ödüllendirilmeyeceğini bildirmiştir. Bu da şu ana kadar ölmüş olan doğru kişilerin hiçbirinin cennete gitmediği anlamına gelir. Hepsi mezarlarında yargıyı ve dünyanın sonunu beklemektedir. Kutsal Kitap'ın son sözleri de bu gerçeği neredeyse doğrulamaktadır. "İşte tez geliyorum! Vereceğim ödüller yanımdadır. Herkese yaptığığın karşılığını vereceğim" (Vahiy 22:12). Bu son günlerdeki ödül Pavlus tarafından 1. Korintliler 15:53'te şöyle açıklanmıştır: "... bu ölümlü beden ölümsüzlüğü giyinmelidir." Peki bu ne zaman

gerçekleşecek? “... son borazan çalınınca hepimiz bir anda, göz açıp kapayana dek ...” (52. ayet).

Bu, doğru kişilerin ödüllendirilmesiyle ilgili meseleyi sorgusuz sualsiz çözüme kavuşturur, peki ya kötü kişiler? Günahları için ne zaman cezalandırılacaklar? Şaşırtıcı yanıt 2. Petrus 2:9-10’da bulunur: “Görülüyor ki Efendimiz kendi yolunda yürüyenleri karşılaştıkları denemelerden nasıl kurtaracağını bilir. Doğru olmayanları, özellikle benliğin yozlaşmış tutkuları ardından giden ve yetkisini hor görenleri cezalandırarak yargı gününe dek nasıl alıkoyacağını da bilir.” İşte burada! Kötüler yargı günü gelene kadar bir yerde alıkoyulacaktır. Nerede alıkoyulacaklar? İsa bu soruyu şöyle yanıtlar: “Buna şaşmayın. Mezarda olanların hepsinin O’nun sesini işitecekleri saat geliyor. Ve onlar mezarlarından çıkacaklar. İyilik yapmış olanlar yaşamak, kötülük yapmış olanlar yargılanmak üzere dirilecekler” (Yuhanna 5:28, 29).

Efendimiz herkesin dirilişle birlikte yaşam almak ya da hüküm giymek üzere çağrılıncaya kadar mezarlarında bekletileceğini son derece açık bir şekilde ifade etmiştir. Bu sadece iyi bir teoloji değil, aynı zamanda iyi bir mantıktır. Açıkçası, hiç kimse yargılanmadan cezalandırılmaz. Adalet böyle yapılmasını gerektirir. En adaletsiz dünyevi yargıç bile aksini yapsaydı suçlanırdı. Diyelim ki bir

adam hırsızlıkla suçlanarak yargıcın huzuruna çıktı ve yargıç, “Onu on yıl hapse atın, sonra davasına bakarız” dedi. Hayır! Bu asla olamaz! Peki tüm kâinatın yargıcı kötülerle mücadelesinde böyle bir şey yapar mı? Asla! Böyle bir durumda yargılama bir saçmalık olurdu ve hiçbir anlamı olmazdı.

Kutsal Kitap’ın harika mesajı hem iyilerin hem de kötülerin diriliş gününe kadar mezarlarında uyuyor olmalarıdır. İşte o zaman yargılanmak üzere ortaya çıkarılırlar ve bunun ardından cezalar ve ödüller belirlenir. Eyüp şöyle demiştir: “İnsan da öyle, yatar, bir daha kalkmaz, gökler yok oluncaya dek uyanmaz, uyandırılmaz. Keşke beni ölümler diyarına gizlesen, öfken geçinceye dek saklasan, bana bir süre versen de beni sonra anımsasan. İnsan ölür de dirilir mi? Başka biri nöbetimi devralıncaya dek savaş boyunca umutla beklerdim. Sen çağırırdın, ben yanıtlardım, Ellerinle yaptığın yarattığı özlerdin” (Eyüp 14:12-15).

5 ÖLÜM UYKUDUR

K Kutsal Kitap’ın geri kalanıyla uyum içinde, Eyüp ödülünü almak için uyanmadan önce mezarda bilinçsiz bir uyku dönemini anlatır. Bu, Mesih’in gelişinden şu sözlerle bahseden Daniel ile de mutabıktır: “... Bu dönemde halkın

-adı kitapta yazılı olanlar- kurtulacak. Yeryüzü toprağında uyuyanların birçoğu uyanacak: Kimisi sonsuz yaşama, kimisi utanca ve sonsuz iğrençliğe gönderilecek” (Daniel 12:1, 2).

İlham almış pek çok yazarın ölümden uyku olarak söz etmesinin bir nedeni vardır. Bu, ölümlerin durumunu mükemmel bir şekilde tanımlar. Yorgun bir adam gece yattığında hemen uykuya dalar. Kendisiyle ilgili olarak, bundan hemen sonraki anda doğan güneş tarafından uyandırılır. Uyurken olup biten her şeyden tamamen habersizdir. Ölüm uykusu da böyledir.

Lazar ölmüştü. İsa öğrencilerine şöyle demişti: “[İsa] ‘Dostumuz Lazar uyudu’ diye ekledi, ‘Onu uyandırmaya gidiyorum.’ Öğrenciler, ‘Ey Efendimiz’ dediler, ‘Uyuduysa iyileşecektir.’ İsa Lazar’ın ölümünden söz ediyordu, ama onlar olağan uykudan söz ettiğini sanmışlardı. Bunun üzerine İsa açıkça, ‘Lazar öldü’ dedi” (Yuhanna 11:11-14).

İşte Kutsal Kitap’ın ölüm hakkındaki gerçek öğretisinin klasik bir örneği. Mesih ölümü uyku olarak adlandırmıştır. Daha sonra, arkadaşının kayaya oyulmuş mezarının yanında durdu ve “Lazar, dışarı çık!” diye bağırdı. “Lazar, aşağı gel” demedi. Lazar ne göklerdeydi ne de mezarının duvarları dışında başka bir yerdeydi. İsa’nın çağrısına yanıt olarak ölüm uykusundan uyandı ve gün ışığına çıktı.

Ölümden geri dönen insanlar hakkında birçok abartılı hikâye anlatılmıştır,

Ama bu, kayıtlardaki en gerçekçi öyküdür. Lazar'ın dört gündür baygın olduğuna dair hiçbir şüphe yoktur. İsa taşın kapıdan yuvarlanmasını emrettiğinde ölen kişinin kız kardeşi itiraz etti. Marta şöyle demişti: "... Efendimiz, o artık kokmuştur, öleli dört gün oldu" (Yuhanna 11:39).

Kalp yetmezliği nedeniyle hayata döndürülen hastalarla ilgili modern anlatıların çoğu, cennetin görkemli manzaralarının etkileyici anlatımlarını içerir. Bu dürüst adam dört gün süren ölümü hakkında ne söyledi? Göksel ödülle ilgili göksel görüşler anlattı mı? Tek kelime bile etmedi. Tıpkı İsa'nın da belirttiği gibi uyuyordu. Sanki bir unutkanlık anı gibiydi.

Bu arada, Lazar'ı Tanrı'nın huzuruna çıktıktan sonra bu karanlık dünyaya geri getirmek nasıl bir tarifsiz ceza olurdu? Gerçekten doğru kişiler gibi ödüllendirilmiş olsaydı, geri dönmek için yalvarırdı. Eğer, dünyevi yaşamın yeniden başlamasını ve cennette geçirilen doksan altı saati karşılaştırsaydık, dünyevi yaşamın yeniden başlaması cehennemden deşetinden daha kötü olurdu.

Kuşkusuz ki Efendimiz de arkadaşı Lazar'a böyle bir oyun oynamaktan asla suçlu olmazdı.

İsa'nın ölümü tanımlarken kullandığı basit terminolojiye inanmakta neden zorlanıyoruz? Elbette uykunun doğasını anlamakta bir sorunumuz yoktur. Varsayalım ki bir adam parktaki bir bankta derin bir uykuya dalmış olsun. O kadar derin bir uykudadır ki, bir saldırganın sinsice yaklaştığından tamamen habersizdir. Başka bir anda da bir kan gölünün içinde ölü olarak yatıyor vaziyettedir. Şimdi, popüler ölüm görüşüne göre, uyurken hiçbir şey bilmeyen bu adam, ruhu bedenini terk ederken aniden her şeyi bilir. Ama bu nasıl doğru olabilir? İsa ölümün bir uyku olduğunu söylemişti. Eğer adam uyurken hiçbir şey bilmiyorsa, ölümden sonra nasıl daha fazlasını bilebilir? İsa'nın sözlerini inanmak istediğimiz anlama gelecek şekilde eğip bükersek hiçbir anlamı kalmaz.

Bu ölüm uykusunun doğası hakkında merakta kalmak zorunda değiliz. Birçok Kutsal Kitap yazarı bunun nasıl bir şey olduğuna dair ayrıntılı açıklamalarda bulunur. “Önderlere, sizi kurtaramayacak insanlara güvenmeyin. O son soluğunu verince toprağa döner, o gün tasarıları da biter.” (Mezmurlar 146:3, 4).

Ölümün tartışılabilir tüm şaşırtıcı yönleri arasında, ilham almış yazarlar en çok ölümün bilinçsiz doğasından bahsetmişlerdir. Bu öğretinin modern versiyonuna damgasını vuran ölümden

sonraki yaşamla ilgili heyecan verici tanımlamalara bir kez bile rastlamayız. Teoloji, kendi öğretisini doğrudan doğruya pagan tapınmasının hoş biçimlerinden benimsemiştir. Davut şöyle demiştir: “O son soluğunu verince toprağa döner, o gün tasarıları da biter” (Mezmurlar 146:4).

Süleyman şöyle yazmıştır: “Çünkü yaşayanlar öleceğini biliyor, ama ölüler hiçbir şey bilmiyor. Onlar için artık ödül yoktur, anıları bile unutulmuştur. Sevgileri, nefretleri, kıskançlıkları çoktan bitmiştir. Güneşin altında yapılanlardan bir daha payları olmayacaktır. ... Çalışmak için eline ne geçerse, var gücünle çalış. Çünkü gitmekte olduğun ölüler diyarında iş, tasarı, bilgi ve bilgelik yoktur” (Vaiz 9:5, 6, 10).

Eğer birisi kasıtlı olarak ölümdeki tamamen rüyasız bir uykuyu desteklemek için daha güçlü kelimeler ve ifadeler üretmeye çalışsaydı, bilge adamın bu sözleriyle boy ölçüşmekte zorlanırdı. Bir an için aynı güçlü ifadelerin ölümden sonra bilinci savunmak için kullanıldığını varsayalım. Başka bir deyişle, Süleyman’ın şöyle dediğini varsayalım: “Sevgileri, nefretleri ve kıskançlıkları devam edecek... çünkü gitmekte olduğun ölüler diyarında iş, tasarı, bilgi ve bilgelik vardır.” Böylesine açık ve net bir ifade, haklı olarak bu konudaki tüm tartışmaların sonu olurdu. Kim buna karşı çıkabilir ki?

Ama işte inanılması güç gerçek! Kutsal Kitap'ta böyle bir ifade bulunmamakla kalmaz, tam tersini defalarca beyan eder! Yine de insanlar sadece inanmak istediklerine inanmaya devam etmektedir. Çok sayıdaki ilham almış yazarlar tarafından verilen ve ölüm hakkındaki gerçeği söyleyen açık ayetleri görmezden gelen çok sayıda insan, ebeveynlerinden ya da papazlarından öğrendikleri boş gelenekleri körü körüne takip etmektedir.

Tekrar okuyoruz, “Çünkü ölümler diyarı sana şükredemez, ölüm övgüler sunmaz sana. Ölüm çukuruna inenler senin sadakatine umut bağlayamaz. Diriler, yalnız diriler bugün benim yaptığım gibi sana şükreder; ...” (Yeşaya 38:18, 19). Doğru kişiler öldüklerinde cennete girselerdi Tanrı'yı övmezler miydi? Davut aynı ebedî gerçeği tekrarlar: “Ölümler, sessizlik diyarına inenler, Efendimiz'e övgüler sunmaz” (Mezmurlar 115:17). “Çünkü ölümler arasında kimse seni anmaz, kim şükür sunar sana ölümler diyarından?” (Mezmurlar 6:5).

6 ÖLÜLER GERİ DÖNER Mİ?

Neden bu kadar çok kişi Kutsal Kitap'taki bu ifadelerin açık önemine karşı direniyor? Güçlü geleneksel önyargılar cevabın bir parçası olabilir, ancak işin içinde çok daha fazlası vardır. Pek çok kişi, ölülerin geri döndüğüne dair fiziksel, görgü tanığı kanıt olduğuna içtenlikle inanmaktadır. Ölen sevdikleriyle gerçekten konuştuklarına dair kendi duyularının tanıklığına sahiptirler. Bu tezahürler hakkında ne söylenebilir? Ölü akrabaları ya da arkadaşlarıyla karşılaştıkları yeri, tarihi ve saati, yaşadıkları zamanki hâlleriyle tamamen aynı şekilde verebilirler.

Tüm bu psişik görünümleri duygusal, dengesiz bireylerin zihinsel sapmaları olarak mı değerlendirmeliyiz? Kesinlikle hayır. Gerçek şu ki, bu suretler ortaya çıkmaktadır ve sayısız kez doğrulanmışlardır. Ancak Tanrı'nın yanılmaz Sözü'ne dayanarak bunların ölülerin ruhları olduğunu kategorik olarak reddedebiliriz. Ölüler geri dönemezler; ne olursa olsun herhangi bir bilinçli, canlı formda ölüm sonrası varlıkları da yoktur.

O hâlde bu bedensel formlarda ortaya çıkan ve masum ölüler adına yalan iddialarda bulunan

kimdir? İlk aldatmacasını ölüm meselesi üzerine kuran yalanın babasından başka kim olabilir? Havva'ya "Kesinlikle ölmezsiniz" dediğinde Tanrı'yla cüretkâr bir şekilde çelişti. Ölüm gerçekleştiğinde, şeytan hayatta kalanları bunun sadece bir yanılsama olduğuna inandırmaya çalıştı. Şeytan ölenlerin kimliğine bürünerek milyonları kendisinin haklı, Tanrı'nın ise haksız olduğuna ikna etti. Gözlerinin ve kulaklarının tanıklığını Kutsal Kitap'ın tanıklığının üzerinde kabul eden pek çok kişi ruh çağırma seanslarında uzmanlaşmıştır.

Şeytan çoğu zaman yakınlarını kaybedenlerin acısını istismar eder ve onları kendi özel sevdikleri gibi davranarak ruhsal tuzağına çekmeye çalışır. Ne büyük bir yanılsamadır bu! Sadece zihinlerini Kutsal Kitap'ın gerçekleriyle güçlendirmiş olanlar bu tür saldırılara karşı ayakta durabilir.

Şeytanın çalışma tarzına dair inanılmaz bir örneği sizinle paylaşmama izin verin. Sevgili bir arkadaşım uzun yıllar Afrika'da misyoner olarak hizmet etti. Kendisi ve eşi ıssız bir misyon istasyonunda yaşarken, üç yaşındaki kızları ölümcül bir tropik hummaya yakalandı. Küçük kızı evlerinin karşısındaki bir tepeye gömdüler. Cenazeden birkaç gün sonra anne mutfakta otururken kapı aniden açıldı ve küçük kızı koşarak annesinin kollarına atıldı. Kendinizi bu tür bir travmatik dehşet altında

hayal edebiliyor musunuz? Ve her şeyin ötesinde, küçük kız şöyle haykırdı: “Anne, ben ölmedim! Ben ölmedim!”

Neyse ki o anne ölüm hakkındaki Kutsal Kitap gerçeğini biliyordu ve Tanrı ona bu şeytansı maskeden kurtulması için anında dua etme gücü verdi. İsa'nın adını çağırdığında, o suret ortadan kayboldu.

Bu istisnai bir durum mu? Ne yazık ki hayır. Bunun gibi deneyimler defalarca tekrarlanmıştır. Şüphesiz kendi illüzyonlarını yaratan bazı şarlatanlar vardır, ancak tüm kötülüklerin prensinin çoğu zaman aldatma konusundaki doğaüstü uzmanlığıyla insanların zihinlerini manipüle ettiğini kabul etmeliyiz.

Bir an için bunun sonuçlarını düşünün! Milyonlarca insan, sevgi dolu akrabaları tarafından kendilerine öğüt verildiğine inanarak hayatlarını iblislerin kontrolüne teslim etmiştir. Bu durumdaki korkunç ironiyi göremiyor musunuz? Ve şeytanın, Kutsal Kitap'ın ölüm hakkındaki gerçek öğretisini anlamamış olan Hıristiyanların yaşamlarını bile ne kadar kolay kontrol etmeye başlayabileceğini göremiyor musunuz? Herkes için tek güvence Tanrı Sözü'dür. Yine de sahne hazırdır; Katoliklerin ve Protestanların çoğunluğu şeytanî gücün son dışa vurumu tarafından süpürülüp götürülecektir;

çünkü onlara ölülerin durumu hakkında bir yalan öğretilmişti.

7 DİRİLİŞTEKİ CEZA VE ÖDÜLLER

Eğer ödüller ve cezalar şimdi uygulanıyor olsaydı, bunun ne kadar akıl karıştırıcı olacağını düşünün. Diriliş hangi amaca hizmet edecekti? Neden diriliş olsun ki? Açıktır ki her ruhun zaten belirlenmiş bir kaderi vardır ve uydurma bir son yargılama saçmalığı tamamen anlamsız olacaktır. Cenazelerde sevdiklerinin cennette olduğuna dair duyulan tüm dinsel güvenceler, şeytanın insan ailesine söylediği ilk yalanın tekrarından ibarettir. Hayali, maddesel olmayan ruhların ölüm anında bedenden uçup gittiği tasviri yas tutan yakınlar için bir teselli kaynağı değildir. Pavlus 1. Selanikliler 4;16-18'de doğru olan ölülerin Efendimiz ile birlikte olacakları zamanı tarif etmiş ve sözlerini şu şekilde bitirmiştir: “İşte birbirinizi bu sözlerle teselli edin.”

Burada gerçek tesellinin mükemmel, esinlenmiş bir tablosu vardır ve Pavlus'un böyle bir teselli getirecek hangi sözden bahsettiğini açıkça anlamamız gerekir. Önceki iki ayet bize şu sözleri

verir: “Efendimiz’in kendisi, bir emir çağrısıyla, baş meleğin seslenmesiyle, Tanrı’nın borazanıyla gökten inecek. Önce Mesih’e ait ölümler dirilecek. Sonra biz yaşamakta olanlar, hayatta olanlar, onlarla birlikte Efendimiz’i havada karşılamak üzere bulutlar içinde alınıp götürüleceğiz. Böylece sonsuza dek Efendimiz’le birlikte olacağız.”

Pavlus burada Efendimiz’le birlikte olmak için hangi yol ve araçlarla gideceğimizi hiçbir sınırlama olmaksızın açıklamaktadır. İfadesindeki “böylece” kelimesini gözden kaçırmayın. “Bu şekilde” anlamına gelir. Pavlus bu küçük sözcükle Efendimiz’le birlikte olmanın diğer tüm yollarını engellemiştir. İsa’nın gelişini ve kutsalların dirilişini Efendimiz’le birlikte olmanın yolu ve aracı olarak tanımladığında, bunu yapmanın diğer tüm yollarını otomatik olarak dışlamıştır. Sonra da bize “İşte birbirinizi bu sözlerle teselli edin” demiştir.

Tekrar ediyorum, görünmez, soyut bir varlığın cezalandırılmak ya da ödüllendirilmek üzere ölümlerle birlikte bedeni terk ettiği şeklindeki sözde Hıristiyan kavramında hiçbir teselli olamaz. Kurtulmamış akrabaların sönmeyen ateşin azabını çektiklerine inanmak güven verici midir? Geride kalanların yürek parçalayan durumlarına cennetten bakan sevdiklerinin resminde teselli var mıdır? Pavlus’un, İsa’nın ikinci gelişi ve dirilişini, ölümden sonra Efendimiz’le birlikte olmanın tek yolu ve bu

arada, ayrılırken teselli edilmenin tek yolu olarak tanımlarken bu kadar kesin olmasına şaşırmmamalı.

Pavlus'un muhteşem bildirisi, ölüm ve mezarın bir son olmadığına dair görkemli gerçeği işaret etmektedir. Ölüm uykusundan bir uyanış olacaktır. Doğru kişiler ölümsüzlük armağanını alacaklardır, ama tüm bunlar "... bir anda, göz açıp kapayana dek değiştirileceğiz. Evet, borazan çalınacak, ölümler çürümez olarak dirilecek ve biz de değiştirileceğiz. Çünkü bu çürüyen beden çürümezliği, bu ölümlü beden ölümsüzlüğü giyinmelidir" (1. Korintliler 15:52, 53). İsa şöyle demiştir: "Buna şaşmayın. Mezarda olanların hepsinin O'nun sesini işitecekleri saat geliyor. Ve onlar mezarlarından çıkacaklar. İyilik yapmış olanlar yaşamak, kötülük yapmış olanlar yargılanmak üzere dirilecekler" (Yuhanna 5:28, 29).

Tüm ölümler yargılamanın büyük hükümleriyle yüzleşmek üzere dirileceklerdir. İster 1000 yıl önce uyumuş olsunlar, ister İsa'nın görünmesinden beş dakika önce, bu sadece bir saniyeden daha kısa bir süre gibi görünecektir.

Bazı kişiler Mesih'in geçmiş çağlarda ölmüş olan tüm insanların parçalanmış, çürümüş bedenlerini nasıl onarabileceğini sorgulamışlardır. Kimileri patlamalarda paramparça olmuş, kimileri yangınlarda yanmış ve birçoğu da denizin derinliklerine batmıştır. Yaşamın kudretli Yaratıcısı için her ruhu geri getirmek ve her kişiliği onarmak herhangi bir

sorun teşkil eder mi? Tabii ki hayır, hem de hiç. Saçlarımızın tellerini sayan ve göklerdeki serçeleri sayanın, her bir bireyin kimliğini geri getirmekte hiçbir zorluğu olmayacaktır.

Süreci anlayamayabiliriz ama yine de buna inanabiliriz. Örneğin televizyon ve bilgisayar gibi, onlardan faydalanan normal bir insan için gizemli olan pek çok şey vardır, ancak bu bizi onlara inanmaktan alıkoymaz. Eğer bir çoğumuz bildiğimiz elektronik aletlerin karmaşıklığı karşısında şaşırıp kalıyorsak, diriliş gücünün sırlarını kavramayı da beklemememiz gerekir. Bununla birlikte, Tanrı'nın tüm ölümlere yaşamı geri verebileceğine ve vereceğine dair tam bir inanca sahip olabiliriz.

8 ÇARMIHTAK HIRSIZ

Simdi Kutsal Kitap'ın ölüm ve ruh öğretisine karşı ileri sürülen başlıca itirazlardan birine bakalım. Sadece konuyla ilgili diğer tüm ayetlerin ışığında bakıldığında anlaşılabilir bir kaç belirsiz metin vardır. Bunun bir örneği çarmıhtaki hırsızın yaşadıklarıdır. İlk bakışta İsa'nın ölmek üzere olan suçluya öldüğü gün cennete gideceğini söylediği anlaşılmaktadır.

Bu bağlamda, hırsız yaşamının son anlarında İsa'ya şöyle demiştir: “Ey İsa, kendi egemenliğine girdiğinde beni an’ ... İsa ona, ‘Sana doğrusunu söyleyeyim, sen bugün benimle birlikte cennette olacaksın’ dedi” (Luka 23:42, 43).

Peki bu, bu konuyla ilgili okuduğumuz diğer tüm ayetlerle çelişiyor mu? Kulağa sanki İsa ve hırsız o gün Tanrı'nın huzuruna çıkacaklarmış gibi geliyor. Diğer metinlerin bu gizemi aydınlatmasına izin verelim. Tövbe eden hırsızla konuştuktan üç gün sonra İsa açık mezarın yanında Meryem'le görüştü. Meryem O'nun ayaklarına kapanarak tapınırken İsa şöyle dedi: “İsa, ‘Bana dokunma!’ dedi. ‘Çünkü daha Baba'nın yanına çıkmadım. Kardeşlerime git ve onlara söyle, benim Babam'ın ve sizin Babanız'ın, benim Tanrım'ın ve sizin Tanrınız'ın yanına çıkıyorum’ “(Yuhanna 20:17).

İsa'nın bu ifadesi bizi şaşırtıcı bir bilmeceye götürür. Eğer İsa henüz cennete gitmemişse, nasıl olur da üç gün önce hırsıza aynı gün oraya birlikte gideceklerini söyleyebilirdi? Cennet ve Baba'nın tahtının aynı yerde olduğunu lütfen aklınızdan çıkarmayın. Yuhanna yaşam ağacı için “Tanrı'nın cennetinde bulunan” ifadesini kullanmıştır (Vahiy 2:7). Daha sonra Vahiy 22:2'de ağacın yaşam ırmağının üzerinden geçtiğini ve bu ırmağın da Tanrı'nın tahtından aktığını açıklamıştır. Bu kesinlikle Tanrı'nın varlığını cennete yerleştirir. Açıktır ki, eğer

İsa dirildiği zaman Baba'sına gitmemiş olsaydı, üç gün önce öldüğü gün göğe yükselmiş olamazdı.

Luka 23:43'ün bağlamını göz önünde bulundurduğumuzda bu gizem çabucak açıklığa kavuşur. Kutsal Kitap'ın orijinal el yazmalarının tek bir satır hâlinde yazıldığıнын farkında olmalıyız. Sözcükler, cümleler, ayetler ya da bölümler birbirinden ayrılmamıştı. 1611 yılında Kral James Versiyonu tercüme edildiğinde, bilgin kişiler sözcükleri ayırdılar, noktalama işaretleri eklediler ve yazıyı ayetlere ve bölümlere ayırdılar. Bu adamlar kendilerine verilen görevde genellikle muazzam bir iş çıkarmış olmalarına rağmen ilham almamışlardı. Çevrilen sözcüklere anlam kazandırmak için sık sık virgöl koymak zorunda kalmışlardır. Luka 23:43'te "bugün" sözcüğünün önüne bir virgöl ekleyerek İsa'nın, "Sana doğrusunu söyleyeyim, sen bugün benimle birlikte cennette olacaksın" demesine neden olmuşlardır.

Bu durumda virgülün "bugün" sözcüğünden önce değil sonra konması gerekmektedir. Bu durumda cümle şöyle olurdu: "Sana doğrusunu söyleyeyim bugün, sen benimle birlikte cennette olacaksın." Böylece bu ifade Kutsal Kitap'ın geri kalanıyla mükemmel bir uyum içinde olacaktır.

Başka bir deyişle, İsa hırsıza şöyle diyordu: "Bugün sana güvence veriyorum -kimseyi kurtaramayacağım gibi görünürken, kendi öğrencilerim beni terk etmişken ve ben hüküm

giymiş bir suçlu olarak ölümlen- bugün sana güvence veriyorum ki, cennette benimle birlikte olacaksın.”

Bu kutsal metinle oynamak mıdır? Hayır. Çevirmenler bizlerden daha fazla tanrısal esine sahip değillerdi. Yalnızca orijinal yazarlar ilham almıştır. Virgülü “bugün” kelimesinden sonra kullanmak da kelimedenden önce kullanmak kadar orijinal metne sadıktır. Aradaki tek fark, bir yöntemin kutsal yazılarda tam bir uyum, diğerinin ise umutsuz bir çelişki getirmesidir. Virgül için hangi yerin doğru olduğuna karar vermek doğaüstü bir içgörü gerektirmez.

Unutmayın ki hırsız sadece İsa Kendi krallığına geldiğinde hatırlanmak istiyordu. Ölümünün yaklaştığı o gün herhangi bir ödül talep etmemiştir. Aynı şekilde, Yahudi olmayanların o büyük elçisinin de bu yaşamdan ayrılışını beklediğini görüyoruz: “Çünkü kanım adak şarabı gibi dökülmek üzere. Benim için ayrılma zamanı geldi. Yüce mücadeleyi sürdürdüm, yarışı bitirdim, inancı korudum. Bundan böyle doğruluk tacı benim için hazır duruyor. Adil yargıç olan Efendimiz O GÜN bu tacı bana, yalnız bana değil, O’NUN GELİŞİNİ özlemle beklemiş olanların hepsine verecektir” (2. Timoteos 4:6-8).

Tıpkı İsa’yı kabul eden hırsız ve mesh edilmiş Pavlus’un sonsuz ödül umutlarını Mesih’in krallığının gelişine odaklamaları gibi, biz de o gün hatırlanabiliriz.

AmazingBibleStudies.com

adresindeki ÜCRETSİZ
Kutsal Kitap Çalışması
kursumuzu kaçırmayın

Bugün kaydolun!

Post Box 1058

Roseville, CA 95746-8058

www.AmazingFacts.org

www.AmazingFactsTürkiye.com